

AVARFFY ELEK

ÖZHÍVÁS

Lazi
KÖNYVKIADÓ
Szeged

Csata

Egy uradalmi vadász mesélte: „Vidrára lestem holdvilágos éjjel. A vadászház sövénye előtt üldögéltem, és vártam a ravasz »vízi férget« a Duna-töltésén által, amerre a nyomait már többször otffelejtette. Egyszer csak hátulról nagyot ütnek a fejemre. Odakapok, hogy elcsípjem a támadó karját, és a kezemben marad – egy bagolynak mind a két lába! Felugrottam, rohantam be a házba a jómadárral. De a szívem... kérem... a szívem úgy harangozott!...”

Ez a bolondos történet jutott eszembe egyik kora nyáron, szintén különös és izgató esemény után.

Estefelé, közvetlenül napnyugvás előtt a makkerdőbe húzódtam, majd annak a szélében csöndesen elhelyezkedtem. Elöttem hatalmas répatábla terpeszkedett a Duna-töltésig, a répatól jobbra pedig szinte áthatolhatatlan sűrűségű füzes. Ebből vált ki állítólag az a derék hatos bak, amelyikre a halálos ítéletet kimondtam... A golyós fegyver az ölemben feküdt, a történetesen szintén velem lévő serétes puska meg fához támasztva pihent. Így nézelődtem az erdő magasra burjányzott vadkenderszegélyéből kifelé, amelyben kényelmeskedtem, mint valami páholyban, mert a leshely a vadkender egyik beívelésében volt. Az alkonyborulásban negyedórája fürkésztem már a terepet, talán a gondolataim is bolyongó szárnyalással messze-messze ragadtak, amikor egyszer csak a sűrűből kibaktatott egy – süldő nyúl. Lustán, lomhán dobálgatta magát a répatábla közepéig, ahol aztán előttem puska-lövésnyire leült. Figyeltem néha az úrfit, mit művel. Később elevenedni kezdett, majd váratlanul nyugtalanságot árult el, és rövid perc múlva azt látom, hogy csinos lendülettel egyenest nekem iramodik. No, ebből furcsa dolog lesz, gondolom. A vad sokszor ott csúszik vagy ugrik be a fák közé, ahol valamiféle nyiladék kínálkozik. Utóbb is ideperdül, de el is kapom ám ökelmének, csak úgy tréfából, a nyakát!...

A süldő azonban hirtelen lefékez, félúton leül, kisvártatva megint visszavágtat, aztán lohol balra, majd újból fordulva, vissza a középre, és ismét szemben a helyemmel lehuppan a farára. Ez végképp megboldult, okoskodom, s a bakkal már csak fél szemmel törődöm, annyira mulatságos kezd lenni az eset.

Tovább is elnézném, de most már vad iramban lódul nekem a nyúl. Jobb kezemet elkapásra készen tartom! Lépésnyire tőlem azonban ijedten csuklik félre a kenderbe, és ebben a pillanatban, alkalmasint a szálerdőből mögülem, fergeteges ívben, félméternyre a lábamtól, a nyúl után a kenderbe fűrődik egy – *kánya!*... Furcsa képet vághattam a dologhoz, ha a szívem nem is „harangozott”... A golyós fegyvert hirtelen fának támasztom, a seréttel pedig, azt hirtelen megtöltve, kiugrom a leshelyem előtt húzódo füves útra. A nyulam visít, mintha elevenen nyúznák. A tusából csak a kender rezgését látom, semmi többet. Talán hátra kellene ugrani, és kegyetlenül odalőni a rablónak? De tilalmi idő van, s ellövöm a nyulat is... Igaz, hogy a kánya többet is elpusztít... Erdő szélén állok, de szál botom sincs... Végre is – vadásziatlan módon, de persze kellő óvatossággal – a puskacsővel kezdem pufákolni a bestiát ott, ahol a zöldség vibrál. Látom annak mozgásából, hogy a nyúl sebtében elillan, a kánya meg hasmánt elmereszkedve kicsúszik a sűrűségből, szárnyát szétterpesztve, de a fejével még a kenderben. Ez „készen van”, vélem alighanem hangosan, de a következő szempillantásban a ravasz kánya villámsebese szárnyra kap, és tőlem elfelé, sebese elrepül... A vadász átvillanó gondolata ilyenkor: „No, ezt most szertelövöm, hogy csak úgy porzik!”... Hát nem porzott! Utánalóttam kétszer is, duplázva és igen pontosan – melléje. Az én kányám becikázott a fák közé, és volt, nincs! Sohasem láttam többé...

Valami fanyar vadászundorral és mélységes bosszúsággal ballagtam a gyászos szürkületben hazafelé – felejteni!...

Tartalom

Csata	5
A vajkai vizeken	7
A berényi tavakon	12
Az erdő rémei	18
Ózhívás	21
Jericsek	25
„Végigmentem az ormódi temetőn...”	32
Emlékszel-e, Pista?	35
„Pistol”-lal szarkákra	41
A bicikli	44
Búcsú	47
Pusztulás	52
Őszi képek	57
„Még nyílnak a völgyben a kerti virágok...”	62
Két levél	65
A csúni bika	67
Bársony István emlékezete	71
Őszi időben	75
Az én csillagom	79
Az én bikáim	85
Szvinya! Svzinya!	91
A „sűrű bak”	94

Néhány szó Pálinkásról	100
A jegyző úr igazsága	104
Ripp	109
A dámbika tragédiája	116
Jönnek a libák!	120
A fehér tenger	124
Téli alkony a nyugati „hármashatáron”	127
Harangoznak délre	131
A fehér madár	136
Ködben	139
Befújta a hó...	144
A tolnai rengetegben	148
Farkaskaland	152
Panasz	154
Libakaland	159
Amikor a Jézuska jön	163
Májusi gondolatok	164
Rövid história	167
Hej, azok a tűzokkakasok!	169
Ravasz támadás	172
Bagoly Matyi	176
Röpül a tűzok	182
Cucival sok baj volt!	186
Búcsú a végektől	191
Levelek	195
Kalandozás néma csatatereken	199